

DEPARTEMENTET

J.nr. SN 2001-101-1062

Den 14. januar 2005

Miljøministerens besvarelse af Alm. del - spørgsmål nr. 160 stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spørgsmål 160

På baggrund af ministerens besvarelse af alm. del - spørgsmål nr. 72 ønskes en opgørelse over de mest almindelige begrundelser for henholdsvis at dispensere fra skovbyggelinje og ikke dispensere, herunder en opgørelse over de fem mest almindeligt forekommende sager, hvor der henholdsvis gives dispensation og ikke dispensation.

Svar

De mest brugte begrundelser for at tillade en generel indskrænkning af skovbyggelinjen indenfor et område er, at der er tale om fortsat byudvikling i tilknytning til det eksisterende bymønster ofte til realisering af ældre kommuneplaner, eller at der er en vej eller byggeri mellem skoven og det planlagte byggeri.

Den mest benyttede begrundelse for at afslå er den formelle, at afgørelsen bør træffes af kommunen efter lovens hovedregel om konkret dispensation, fordi der er tale om opførelse af et enkelt byggeri, og der dermed ikke kan opnås den administrative forenkling, som er formålet med lovens særlige regel om generel indskrænkning af skovbyggelinjen i et område. Skov- og Naturstyrelsen har fulgt denne opdeling mere konsekvent de senere år, hvilket også fremgår af statistikken over afgjorte skovbyggelinjesager, jf. besvarelsen af spm. 158.

Man skal være opmærksom på, at Skov- og Naturstyrelsen kun i få tilfælde får lejlighed til at træffe afgørelse om afslag. Det skyldes, at kommunerne er bekendt med, hvordan styrelsen vil bedømme sagen, og at reglerne og praksis er beskrevet i styrelsens vejledning fra 1993. Som det fremgår af vejledningen, kan kommunen på et tidligt tidspunkt i forbindelse med lokalplanforslagets udarbejdelse tage kontakt til styrelsen med henblik på en indledende drøftelse. Kommunerne er derfor bekendt med styrelsens praksis, herunder at styrelsen ikke vil indskrænke linjen i forbindelse med de byggerier og anlæg, der er nævnt i besvarelsen af alm. del - spm. 72. På den baggrund er der nedenfor kun peget på de fire mest forekommende sager af denne type.

De fem mest almindeligt forekommende sager, hvor styrelsen normalt tillader indskrænkning af skovbyggelinjen er:

- kontinuert byudvikling i sammenhæng med det eksisterende bymønster
- byudvikling, hvor byen er omkranset af skovarealer
- der er en vej eller byggeri imellem skoven og det planlagte byggeri
- der er ikke tale om en egentlig skov men f.eks. et træbevokset areal med skovkarakter, som f.eks. et offentligt ejet bevoksningsbælte langs jernbane eller motorvej
- tilsagn om at være positiv med hensyn til at indskrænke linjen i forbindelse med kommende rejsning af bynær skov. Såfremt kommunerne ikke får dette tilsagn, vil det i mange tilfælde ikke være muligt at få kommunerne til at medvirke ved rejsning af bynær skov.

De fire mest almindeligt forekommende sager, hvor styrelsen normalt ikke tillader indskrænkning af skovbyggelinjen er:

- afvisning af formelle grunde, hvorefter kommunen træffer afgørelse/afgørelser efter hovedreglen om konkret dispensation og ikke som en generel indskrænkning af linjen for et område, jf. ovenfor
- særlig stor landskabelig værdi i forhold til skoven
- at der er tale om ekstensiv anvendelse (campingplads, sommerland og lignende)
- byudvikling i det åbne land uden sammenhæng med det eksisterende bymønster.

Når styrelsen afviser at behandle en sag af formelle grunde, henvises der i afgørelsen til Skov- og Naturstyrelsens vejledning fra 1993, hvorefter kommunen har mulighed for selv at dispensere efter reglerne om konkret dispensation.

Hvor styrelsen afslår at indskrænke bygge- og beskyttelseslinjer af landskabelige grunde, vil dette altid fremgå af afgørelsen. Som det fremgår af besvarelsen af udvalgets spørgsmål 73, vil Naturklagenævnet normalt afslå at dispensere, hvis styrelsen med den begrundelse har afslået at indskrænke en bygge- eller beskyttelseslinje.